

Sygn. akt. II K 310/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym,

w składzie

Przewodniczący SSR Lucyna Brzoskowska,

Protokolant: referent stażysta Aneta Kowalczyk

Przy udziale Oskarżyciela Publicznego – za Trzeci Urząd Skarbowy w Warszawie – Agnieszka Perkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 czerwca 2014 r. sprawy:

M. K. s. J. i B., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

jako przewodniczący Stowarzyszenia (...) z/s w O. ul. (...) (obecnie ul. (...)) niezgodnie z przeznaczeniem wykorzystał dotację pobraną przez Stowarzyszenia (...) na podstawie umowy nr (...) na realizację projektu „Pokażę ci jak żyję”, zawartej z Fundacją (...) „Młodzież w działaniu”, która została wypłacona w dniu 06.02.2008, przez co doszło do narażenia na uszczuplenie finansów publicznych w kwocie 11.573,52 zł (3.318 EURO), tj. o czyn z art. 82§1kks.

orzeka

I. oskarżonego M. K. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, jako przewodniczący Stowarzyszenia (...) z/s w O. ul. (...) (obecnie ul. (...)) niezgodnie z przeznaczeniem wykorzystał dotację pobraną przez Stowarzyszenia (...) na podstawie umowy nr (...) na realizację projektu (...), zawartej z (...), (...), która została wypłacona w dniu 06.02.2008, przez co doszło do narażenia na uszczuplenie finansów publicznych w kwocie 11.573,52 zł (3.318 EURO), tj. o czyn z art. 82§1kks.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. był prezesem Stowarzyszenia (...). W dniu 21 stycznia 2008 roku została zawarta umowa finansowa Program „Młodzież w Działaniu” Akcja 1.2 Inicjatywy Młodzieżowe o numerze (...) pomiędzy Fundacją (...) „Młodzież w działaniu” a Stowarzyszeniem Stowarzyszenia (...) na Rzecz (...) O. (...) z siedzibą w O. reprezentowaną przez przewodniczącego zarządu M. K. oraz koordynatorką projektu E. J.. W ramach tej umowy, beneficjent Stowarzyszeniem Stowarzyszenia (...) na Rzecz (...) O. (...) z siedzibą w O. otrzymał zaliczkę w wysokości 3.318,00 EURO. Kwota ta stanowił dotację przyznaną w ramach Wspólnotowego Programu „Młodzież w działaniu”, pochodzącej z Unii Europejskiej. W ten sposób Stowarzyszeniem Stowarzyszenia (...) na Rzecz (...) O. (...) z siedzibą w O. otrzymało dotację na realizację projektu „Pokażę ci jak żyję”. Pomimo obowiązków wynikających z Umowy (...) nr (...) zawartej pomiędzy Stowarzyszeniem (...) z siedzibą w O. a (...), Stowarzyszenie reprezentowane przez M. K., dotacji nie rozliczył. W dniu 30 sierpnia 2008 roku upłynął termin do złożenia Raportu Końcowego z realizacji

„Pokażę Ci jak żyję”. W tej sytuacji nastąpiło rozwiązanie przedmiotowej umowy. Pomimo kilkakrotnych wezwań do zwrotu kwot dotacji, Stowarzyszenie reprezentowane przez M. K. nie zwróciło żadnych kwot.

/dowody: odpis z KRS k.34-35, pismo k. 38-41, wyciąg z rachunku k.42, k.43, umowa finansowa k.44-46, załącznik k.47, formularz wniosku k.48-56/

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie rozważań należy zauważyć, iż myśl art. 5§1k.p.k. oskarżonego uważa się za niewinnego dopóki jego wina nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem.

Powyższy przepis określa zasadę domniemania niewinności. Stanowi ona jedną z najważniejszych zasad określających sytuację procesową oskarżonego (zob. A. Murzynowski, Istota i zasady procesu karnego, Warszawa 1994, s. 248).

Zasada ta ma swoją podstawę konstytucyjną w art. 42 ust. 3 Konstytucji.

Istota domniemania niewinności sprowadza się do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a "przeciwnie" musi mu być udowodnione. Związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada in dubio pro reo w art. 5 § 2 k.p.k. nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok SN z 24.02.1999 roku, V KKN 362/97, Prokuratura i Prawo z 1999 roku, nr 7-8, str. 11).

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie M. K. popełniania zarzucanego mu czynu.

Wskazać należy, że wyrok karny skazujący może być bowiem wydany jedynie w oparciu o dowody, które spełniają wymóg bezwzględnej wiarygodności i nie budzą wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Jednocześnie zdaniem Sądu należy podkreślić, że ewentualna ułomność dowodów wspierających linię obrony oskarżonego przecież nie wyłącza jego uniewinnienia, jeżeli dowody obciążające nie stanowią wystarczającej podstawy do wydania wyroku skazującego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28.09.1995 r., III KRN 88/95, OSNKW 1995, Nr 11, poz. 77).

W świetle powyższego wskazać należy, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło w sposób niebudzący wątpliwości, że M. K. dopuścił się przestępstwa skarbowego z art. 82 §1 kks. Zdaniem Sądu nie mogą być uznane za dowody winy M. K. dokumenty: wyciąg z rachunku k.42, k.43, umowa finansowa k.44-46, załącznik k.47, formularz wniosku k.48-56. Dowody te w ocenie Sądu w żadnej mierze nie potwierdzają okoliczności, iż M. K. jako przewodniczący Stowarzyszenia (...) z/s w O. ul. (...) (obecnie ul. (...)) niezgodnie z przeznaczeniem wykorzystał dotację pobraną przez Stowarzyszenia (...) na podstawie umowy nr (...) na realizację projektu „Pokażę ci jak żyję”, zawartej z Fundacją (...) „Młodzież w działaniu”, która została wypłacona w dniu 06.02.2008, przez co doszło do narażenia na uszczerpkowanie finansów publicznych w kwocie 11.573,52 zł (3.318 EURO).

W ocenie Sądu oskarżyciel publiczny nie wykazał żadnymi dowodami, że M. K. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa skarbowego. Wskazane dowody z dokumentów musiałyby być poparte również innymi nie budzącymi wątpliwości dowodami, możliwymi do zweryfikowania innymi dowodami, aby można było uznać, iż zostało popełnione przestępstwo skarbowe z art. 82 §1kks. Z dowodów z dokumentów w żadnym razie nie wynika, iż M. K. niezgodnie z przeznaczeniem wykorzystał dotację pobraną przez Stowarzyszenia (...). Dowody z w/w dokumentów świadczą jedynie o zawarciu umowy oraz o przelaniu stosownej kwoty.

Przepis art. 82kks penalizuje narażenie finansów publicznych na uszczerpkowanie przez, m.in. niezgodne z przeznaczeniem wykorzystanie dotacji lub subwencji, a więc gdy samo ich pobranie było należne i nienadmierne, ale wykorzystano je bezprawnie, częściowo lub w całości, na inne cele niż zakładane. Postępowanie dowodowe nie wykazało takich nieprawidłowości i sam oskarżyciel publiczny również na to nie wskazywał. Należy zauważyć,

że przepis nie penalizuje niedotrzymania terminu wykorzystania dotacji (subwencji) i niezwrócenia w terminie niewykorzystanych ich części.

Odpowiedzialność z art. 82 § 1 kks ponosi każdy, kto swym zachowaniem bezpośrednio naraził finanse publiczne na uszczuplenie, np. przez (...) nieprawidłowe wydatkowania otrzymanych środków publicznych przez wykorzystanie ich na inne cele niż objęte dotacją lub subwencją czy też nieprawidłowe kontrolowanie wydawania przyznanych środków publicznych, gdy sprawdzanie wydatkowania należy do uprawnień lub obowiązków danej osoby.

T. K. do art. 82 Kodeksu karnego skarbowego, stan 2009.10.01.

Niezgodne z przeznaczeniem wykorzystanie dotacji lub subwencji to wykorzystanie w innym celu niż przewidziany dla konkretnej dotacji lub subwencji. Oskarżyciel nie przedstawił na te okoliczności żadnych dowodów, które mogłyby podlegać weryfikacji.

Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu oraz w orzecznictwie domniemanie niewinności jest domniemaniem wzruszalnym. Materialny ciężar udowodnienia winy spoczywa jednak na oskarżycielu (zob. SN III KRN 88/95, OSNKW 1997, nr 11-12, poz. 77 z aprobatą Z. D., J. G., K. orzecznictwo, PS 1997, nr 11-12, s. 89).

Sąd nie ma natomiast obowiązku poszukiwania z urzędu dowodów wspierających oskarżenie, gdy dowody dostarczone przez oskarżyciela nie wystarczą do skazania, a on sam do ich uzupełnienia nie dąży (tak SA w Katowicach II AKa 33/07, OSN Prok. i Pr. 2007, nr 11, poz. 23).

Oskarżycielowi publicznemu nie udało się wykazać, że M. K. dopuścił się zarzucanego mu czynu, a konsekwencją ustalonego stanu faktycznego musiało być uniewinnienie oskarżonego.

O kosztach procesu Sąd orzekł zaś na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks obciążając tymi kosztami Skarb Państwa, mając na względzie wynik postępowania.